Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαΐου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 22

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἡ τόση αὐτοπεποίθησις καὶ θρασύτης τοῦ ἀρχιπειρατοῦ τοὺς ἔκαμνε νὰ ὑποτάσσωνται· καὶ ἔλεγαν, μὲ τὴν ναυτικὴν φρασεολογίαν των :

— Καλά . . . Μόλα πανιά ! . . .

Τὴν 25 Ἰουλίου, αἱ Ἀντίλλαι δὲν ἀπεῖχον πλέον παρὰ 60 περίπου μίλια πρὸς τὸν Πονεντογάρμπη, ὡς ἔλεγεν ὁ Τωνῆς Ρενώ. Μὲ τὸν οὔριον καὶ δυνατὸν ἄνεμόν που ἐφυσοῦσε, ὁ «Γοργὸς» θὰ ἔβλεπε τὰ ὑψώματα τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος.

Δι' αὐτὸ ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς ἐπέρασαν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ὁ ἕνας εἰς τὰ δίζυγα τοῦ μεγάλου ἱστοῦ καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὰ δίζυγα τοῦ τουρκέτου, καὶ ἐκύτταζαν ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο νὰ πρωτοφωνάξῃ :

— Στεργιά ! . . . στεργιά !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΤΟ ΕΥΔΡΟΜΟΝ «ΕΣΣΕΞ».

Κατὰ τὰς τέσσαρας τὸ ἀπόγευμα, ἀντήχησεν ἡ φωνὴ τοῦ Τωνῆ Ρενώ. Δὲν ἐφώναξεν ὅμως «Στεργιά ! »—ἀλλά :

— Ἕνα καράβι! ἕνα καράβι !

Ἀριστερᾷ κ' ἐμπρός, εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἓξ μιλίων, ἐφαίνετο καπνὸς πρὸς τὰ δυτικά, ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα.

Ἓν ἀτμοκίνητον ἤρχετο ἀντιθέτως πρὸς τὸν « Γοργόν », καὶ, καθὼς ἐφαίνετο, ἔπλεεν ὁλοταχῶς Μετ' ὀλίγον ἐφάνη καλὰ τὸ σκάφος του, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν δὲν ἀπεῖχε παρὰ ἓν τέταρτον τοῦ μιλίου καὶ ἔκοβε τὸν δρόμον τοῦ «Γοργοῦ».

Οἱ ἐπιβάται εἶχαν μαζευθῆ ἐπάνω στὸ κάσσαρο καὶ ἀντήλλασσαν τὰς παρατηρήσεις των.

—Εἶνε πολεμικόν! ἔλεγεν ὁ ἕνας.

— Βέβαια ! ἐπρόσθετεν ὁ ἄλλος, ἀφοῦ ὁ ἐπισείων ἀνεμίζει εἰς τὴν ἄκραν τοῦ μεγάλου ἱστοῦ !

— Καὶ μάλιστα εἶνε ἀγγλικόν . . .

— Καὶ λέγεται « Ἔσσεξ ».

Πραγματικῶς, μὲ τὸ τηλεσκόπιον ἦτο εὔκολον ν' ἀναγνωσθῇ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὸν ἄβακα τῆς πρύμνης, τὴν στιγμὴν που τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ἔκαμνε στροφήν.

— Μπᾶ ! ἐφώναξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, δάζω στοίχημα πῶς μανουβράρει γιὰ νὰ μας ζυγώσῃ !

Εὐνόητος ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ εὐδρόμου. Ὕψωσε τὴν σημαίαν του καὶ ἐξηκολούθησε νὰ πλησιάζῃ ἠρέμα πρὸς τὸν «Γοργόν». Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ ἄλλοι ἐκάθηντο, κυριολεκτικῶς, στὰ καρφιά. Δὲν ἦτο καθόλου παράξενον νὰ εἶχε σταλῇ τηλεγράφημα εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς Ἀντίλλας διὰ τὰ γενόμενα εἰς τὴν Κουϊνστάουν, δὲν ἦτο ἀπίστευτον νὰ ἐξέπλευσε τὸ «Ἔσσεξ» διὰ νὰ συλλάβῃ τὴν συμμορίαν τοῦ Μάρκελ, τοὺς φονεῖς τοῦ δυστυχοῦς πλοιάρχου Πάξτων καὶ τῶν ναυτῶν του !

Καὶ ὅμως, ἄμα τὸ ἐσκέπτετο κανεὶς καλά, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ το παραδεχθῇ. Πῶς ; τόσον λοιπὸν ἀνόητος ἦτο ὁ πειρατής, ὥστε νὰ πλεύσῃ πρὸς τὰς Ἀντίλλας; τόσον θρασύς, ὥστε νὰ ὁδηγήσῃ τὸν « Γοργόν » εἰς τοὺς λιμένας, διὰ τοὺς ὁποίους εἶχε ναυλωθῇ, ἀντὶ νὰ φύγῃ;... Ὄχι, ἡ τόση ἀφροσύνη ἦτον ἀπαράδεκτος !

Δι' αὐτὸ ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐπερίμενεν ἀρκετὰ ψυχραίμως. Ἂν ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ἔσσεξ» ἐζητοῦσε νὰ συγκοινωνήσῃ μαζί του, θὰ ἔβλεπε τί θὰ ἔκαμνε. Τὸ εὔδρομον ἐσταμάτησε μετ' ὀλίγον εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδος περίπου μέτρων καὶ ἔκαμε σῆμα ν' ἀνακωχεύσῃ ὁ « Γοργός ». Ἐκερούλκησαν οἱ ναῦται καταλλήλως τὰ πανιά, τὰ ὁποῖα ἐγέμισαν ἀντιθέτως, καὶ

«Ἕνα καράβι ! ἕνα καράβι.» (Σελ. 169, στήλ. α'.)

τὸ τριῖστιον ἔμεινε σχεδὸν ἀκίνητον. Ἐπειδὴ δὲ τὸ «Ἔσσεξ» εἶχεν ὑψώσῃ τὴν σημαίαν του, ὁ «Γοργὸς» ὕψωσε καὶ αὐτὸς τὴν ἰδικήν του.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἂν ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ὑπήκουεν εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ πολεμικοῦ πλοίου, θὰ ἐξηναγκάζετο νὰ το πράξῃ. Ἀδύνατον ἦτο νὰ διαφύγῃ τὴν καταδίωξιν τοῦ εὐδρόμου, τὸ ὁποῖον καὶ ἰσχυρότερον ἦτο καὶ ταχύτερον. Μερικὲς κανονιές, καὶ ἐτελείωνεν ἡ δουλειὰ τοῦ «Γοργοῦ»!

Ἄλλως τε ὁ Χάρρης Μάρκελ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀντισταθῇ. Ἂν διετάσσετο νὰ μεταβῇ εἰς τὸ εὔδρομον, θὰ ἐπήγαινεν ἀμέσως.

Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τοὺς ἐπιβάτας, ἡ ἐμφάνισις τοῦ «Ἔσσεξ», τὰ σήματά του, ἡ ἀνακώχευσις τοῦ «Γοργοῦ», — ὅλα αὐτὰ πολὺ τους εἶχαν κινήσῃ τὴν περιέργειαν.

— Μήπως ἦλθε αὐτὸ τὸ πολεμικὸν διὰ νὰ μας παραλάβῃ καὶ νὰ μας ἀποβιβάσῃ ταχύτερον εἰς τὰς Ἀντίλλας;

Αὐτὴ ἡ σκέψις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γεννηθῇ παρὰ εἰς τὸ φιλοκίνδυνον πνεῦμα τοῦ Ρογήρου Χινσδαίλ. Καλὸν μάλιστα θεωροῦμεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι αὐτὴ ἡ γνώμη ἦτο ἀποκλειστικῶς ἰδική του.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν καθηρέθη μία λέμβος τοῦ «Ἔσσεξ», καὶ δύο ἀξιωματικοὶ ἐκάθησαν εἰς τὴν πρύμνην της.

Ἔπιασαν οἱ ναῦται τὰ κουπιά, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ λέμβος ἔφθανεν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ «Γοργοῦ».

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνέβησαν ἀπὸ τὴν δεξιὰν σκάλαν, καὶ ὁ ἀρχαιότερός των ἠρώτησεν:

— Ὁ κυβερνήτης;...

— Παρών, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Εἶσθε ὁ πλοίαρχος Πάξτων;

— Ὁ πλοίαρχος Πάξτων.

— Καὶ αὐτὸ τὸ πλοῖον εἶνε ὁ «Γοργός», ὁ ὁποῖος ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὴν Κουΐνστάουν τὴν 30 Ἰουνίου;

— Ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Μὲ ἐπιβάτας τοὺς βραβευθέντας μαθητὰς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς;...

— Οἱ ὁποῖοι εἶνε ἐδῶ παρόντες, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, δεικνύων ἐπάνω στὸ κάσσαρο τὸν κ. Πάττερσων καὶ τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχασαν λέξιν ἀπὸ ἐκείνην τὴν συνομιλίαν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπροχώρησαν πρὸς αὐτούς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Χάρρη Μάρκελ, καὶ ὁ μέχρι τοῦδε ὁμιλήσας, — ἦτο ὑποπλοίαρχος τοῦ Ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, — ἀφοῦ ἀπήντησεν εἰς τὸν χαιρετισμὸν τῶν ἐπιβατῶν, εἶπε τὰ ἑξῆς μὲ τὸ ψυχρὸν καὶ λακωνικὸν ὕφος, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τοὺς Ἄγγλους ἀξιωματικούς:

— Πλοίαρχε Πάξτων, ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ἔσσεξ» θεωρεῖ εὐτύχημά του ὅτι συνήντησε τὸν «Γοργόν», καὶ ἡμεῖς ἐπίσης χαίρομεν, διότι σᾶς εὑρίσκομεν ὅλους ὑγιεῖς.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ὑπεκλίθη. Ἐπερίμενε νὰ εὐαρεστηθῇ ὁ ὑποπλοίαρχος νὰ τὸν πληροφορήσῃ διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του.

— Ἔπαγε καλὰ τὸ ταξεῖδι; εἶχατε καλὸν καιρόν; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικός.

— Πολὺ καλόν, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἂν ἐξαιρέσωμεν μόνον ἕνα μπουρίνι ποὺ μας ἔπιασε κοντὰ στὰς Βερμούδας.

— Καί σας ἐχασομέρησε πολύ;

— Ἠναγκάσθημεν νὰ μείνωμεν τραβέρσο σαρανταοχτὼ ὧρες...

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἔστρεψε τὴν στιγμὴν αὐτὴν πρὸς τὸν ὅμιλον τῶν ἐπιβατῶν, καί, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μέντορα:

— Ὁ κύριος Πάττερσων, βέβαια... τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς; εἶπε.

— Ὁλόκληρος, κύριε ἀξιωματικέ, ἀπήντησεν ὁ οἰκονόμος, ὁ ὁποῖος ἐχαιρέτισε μὲ ὅλην τὴν τυπικότητα τῆς γνωστῆς του εὐπροσηγορίας.

Κατόπιν ἐπρόσθεσε:

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σας παρουσιάσω τοὺς νεαρούς μου συμπλωτῆρας, παρακαλῶν ὑμᾶς νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς εὐσεβάστου καὶ ἐξαιρέτου ὑπολήψεως, μεθ' ἧς διατελῶ...

— Ὑπογεγραμμένος: Ὁράτιος Πάττερσων! ἐψιθύρισεν ἐκεῖνος ὁ κατεργάρης, ὁ Τῶνῆς Ρενώ.

Ἐγκάρδιοι χειραψίαι ἀντηλλάγησαν τότε μὲ τὴν αὐτοματικὴν ἐκείνην ἀκρίβειαν, μὲ τὴν ὁποίαν σφίγγουν οἱ Ἀγγλοσάξωνες τὰ χέρια.

Ὁ ὑποπλοίαρχος, ἐπιστρέψας ἔπειτα πρὸς τὸν Χάρρην Μάρκελ, ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸ πλήρωμά του. Αὐτὸ ἐφάνη πολὺ ὕποπτον καὶ πολὺ ἀνησυχαστικὸν εἰς τὸν Τζὼν Κάρπεντερ. Διατί λοιπὸν ἐζητοῦσε νὰ τους ἐπιθεωρήσῃ αὐτὸς ὁ ἀξιωματικός;...

Μόλοντοῦτο, ἅμα διετάχθη ἀπὸ τὸν Μάρκελ, ἐφώναξε τοὺς ναύτας ν' ἀνεβοῦν εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ τους παρέταξε κοντὰ εἰς τὸν μεγάλον ἱστόν.

Μ' ὅλας τὰς προσπαθείας ποὺ ἔκαμναν αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι διὰ νὰ φανοῦν σὰν ἄνθρωποι τίμιοι, ἴσως ἴσως νὰ μὴν ἤδραν οἱ ἀξιωματικοὶ πολὺ εὐχάριστα τὰ μεῦτρά των.

— Ἐννέα μόνον ναύτας ἔχετε;... ἠρώτησεν ὁ ὑποπλοίαρχος

— Ἐννέα, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Καὶ ὅμως μᾶς εἶχαν πληροφορήσῃ ὅτι τὸ πλήρωμα τοῦ «Γοργοῦ» περιελάμβανε δέκα... χωρὶς ἐσᾶς, πλοίαρχε Πάξτων...

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἦτο πολὺ στενόχωρος, καὶ ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀπέφυγε κατ' ἀρχὰς ν' ἀπαντήσῃ.

— Κύριε ἀξιωματικέ, εἶπε, δύναμαι νὰ μάθω εἰς ποῖον λόγον ν' ἀποδώσω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας;

Ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἐρωτηθῇ ὁ ὑποπλοίαρχος διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο· ἀπήντησε λοιπὸν:

— Ἁπλούστατα, εἰς τὴν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσεν εἰς τὴν Βαρβάδος ἡ ἀργοπορία τοῦ «Γοργοῦ». Αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐπιβατῶν σας, καὶ εἰς τὰς Ἀντίλλας καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, εἶχαν ἀνησυχήσῃ. Ἡ κυρία Κῆτλεν Σέυμουρ ἔκαμε τὰ κατάλληλα διαβήματα, καὶ ὁ διοικητὴς ἔστειλε τὸ «Ἔσσεξ» νὰ συναντήσῃ τὸν «Γοργόν». Ἰδοὺ διατί εὑρισκόμεθα εἰς αὐτὰ τὰ νερά, καί, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, χαίρομεν πολὺ διότι οἱ φόβοι μας ἀποδεικνύονται μάταιοι.

Βλέπω αὐτὰς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς συμπαθείας, δὲν ἔκρινε καλὸν ὁ κ. Πάττερσων νὰ μείνῃ μὲ κλειστὸ στόμα. Καὶ ἐκ μέρους τῶν νεκρῶν συνταξειδιωτῶν του καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἑαυτοῦ του, ηὐχαρίστησε μετὰ μεγάλης εὐφραδείας καὶ τὸν κυβερνήτην τοῦ «Ἔσσεξ», καὶ τοὺς ἀξιωματικούς του, καὶ τὴν ἐξαίρετον κυρίαν Κῆτλεν Σέυμουρ, καὶ τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν γενικὸν διοικητὴν τῶν ἀγγλικῶν Ἀντιλλῶν.

Ἐν τούτοις ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐνόμισε πρέπον νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἀργοπορία σαρανταοχτὼ ὡρῶν δὲν ἦτο δὰ καὶ τόση ὥστε νὰ προκαλέσῃ τόσας ἀνησυχίας καὶ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀποστολὴν τοῦ εὐδρόμου.

— Αἱ ἀνησυχίαι αὗται ἦσαν δικαιολογημέναι ἐξ αἰτίας ἑνὸς περιστατικοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον θά σας πληροφορήσω ἀμέσως, ἀπήντησεν ὁ ὑποπλοίαρχος.

Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κόρτης ἐκυττάχθησαν μὲ ἀπορίαν. Δέν τους ἄρεσεν αὐτὸ που ἔκαμεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, δέν το εὕρισκαν σωστὸ νὰ ἐρωτᾷ τέτοια πράγματα.

— Λοιπόν, στὰς 30 Ἰουνίου ἀκριβῶς, ἔκαμε πανιὰ ὁ «Γοργός»;

— Μάλιστα, ἀπήντησε μὲ ὅλην του τὴν ἀταραξίαν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Ἐσηκώσαμε τὴν ἄγκυραν κατὰ τὰς ἑπτάμισυ τὸ βράδυ. Ἅμα ἐβγήκαμε ἔξω, ἐκόπη ὁ ἄνεμος, καὶ ὁ «Γοργὸς» ἔμεινε μπονατσαρισμένος ὅλην τὴν ἄλλην ἡμέραν, κοντὰ στὴ στεργιά, εἰς τὸν ὅρμον τοῦ Ρόμπερτς.

— Λοιπόν, πλοίαρχε Πάξτων, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἕνα πτῶμα εὑρέθη εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς, ὅπου το εἶχε φέρῃ τὸ ρεῦμα... Ἀπὸ τὰ κουμπιὰ τῶν ρούχων του ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἦτο ναύτης τοῦ «Γοργοῦ».

Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ οἱ ἄλλοι ἠσθάνθησαν ὅτι τους ἐκυρίευσεν ἀκούσιον ρῖγος. Ἐκεῖνο τὸ πτῶμα ἦτο χωρὶς ἄλλο κανενὸς ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς που αὐτοὶ εἶχαν σφάξῃ τὴν προτεραίαν, ἐκεῖνο ἀκριβῶς που εἶδαν οἱ ἐπιβάται εἰς τὸν ὅρμον τοῦ Ρόμπερτς.

Ἐπρόσθεσε τότε ὁ πλοίαρχος ὅτι οἱ ἀρχαὶ τῆς Βαρβάδος εἶχαν εἰδοποιηθῆ τηλεγραφικῶς δι' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, — καὶ ἐντεῦθεν οἱ δίκαιοι φόβοι των ὅταν εἶδαν τὴν ἀργοπορίαν τοῦ «Γοργοῦ». Κατόπιν εἶπε: — Ἐχάσατε λοιπὸν κανένα ναύτην σας, πλοίαρχε Πάξτων;...

— Μάλιστα, κύριε, τὸν ναύτην Μπώμπ... Αὐτὸς ὁ ναύτης ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν ἤμεθα ἀραγμένοι εἰς τὸν ὅρμον Φόρμαρ, καὶ μ' ὅλας τὰς ἐρεύνας μας, δὲν κατωρθώσαμεν οὔτε νὰ τὸν σώσωμεν οὔτε νὰ τὸν εὕρωμεν.

Αὐτὴ ἡ ἐξήγησις ἔγινε δεκτὴ χωρὶς νὰ ἐξεγείρῃ τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν, καὶ ἐδείχνυε συγχρόνως διατί ἔλειπε ἕνας ναύτης ἀπὸ τὸ πλήρωμα τοῦ «Γοργοῦ».

Καὶ ὅμως οἱ ἐπιβάται ἐξέφρασαν, δικαίως, τὴν ἀπορίαν των, πῶς δέν τους εἶπαν τίποτε δι' αὐτὸ τὸ δυστύχημα. Ἀκοῦς ἐκεῖ! εἶχε πνιγῆ ἕνας ναύτης πρὶν ἐπιβιβασθοῦν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ αὐτοὶ τίποτε δὲν ἤξευραν!...

Ἀλλά, εἰς τὴν σχετικὴν ἐρώτησιν ποῦ ἔκαμεν ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀπήντησεν ὅτι ἀπεκρυψεν αὐτὸς τὸ δυστύχημα ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἐπιβάτας, διὰ νὰ μὴν ἀρχίσουν τὸ ταξεῖδι μὲ δυσαρέστους ἐντυπώσεις.

Ἡ εὐλογοφανὴς αὐτὴ ἀπάντησις δὲν ἐπροκάλεσεν ἄλλην παρατήρησιν.

Ἔκπληξις μόνον καὶ συγκίνησις ἐζωγραφίσθη εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα, ὅταν ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπρόσθεσε:

— Τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον ἐλήφθη εἰς τὴν Βαρβάδος, ἀνέφερεν ἀκόμη ὅτι τὸ πτῶμά που εὑρέθη εἰς τὴν παραλίαν, — κατὰ τὰ φαινόμενα τὸ πτῶμα τοῦ ναύτου Μπώμπ, — εἶχε μίαν πληγὴν καταμεσῆς στὸ στῆθος.

— Μίαν πληγήν! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών, ἐνῷ ὁ κ. Πάττερσων ἐλάμβανε τὴν στάσιν ἀνθρώπου που φαίνεται ὅτι τίποτε δὲν ἐννοεῖ.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ δέν τα ἔχασεν. Ἀπήντησε πάλιν μὲ ψυχραιμίαν:

— Πραγματικῶς, ὁ ναύτης Μπώμπ εἶχε πέσῃ ἀπὸ τὴν κόφφα τοῦ τουρκέτου ἐπάνω στὸν ἐργάτην· φαίνεται ὅτι ἐπληγώθη ἐκεῖ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐτινάχθη εἰς τὴν θάλασσαν. Δι' αὐτό, φαίνεται, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ δι' αὐτὸ δέν τον ηὕραμεν μὲ ὅλας τὰς ἐρεύνας ποῦ ἔγιναν.

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ ἦτο ὅσον καὶ αἱ ἄλλαι εὐλογοφανής. Ἀλλ' ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπρόσθεσεν ἀμέσως:

— Ἡ πληγή, ἡ ὁποία παρετηρήθη εἰς τὸ πτῶμα, δὲν προήρχετο ἀπὸ πέσιμον. Ἦτον ἀπὸ μία μαχαιριά, ποῦ εἶχε τρυπήσῃ τὴν καρδίαν.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΞΟΧΟΝ ΘΕΑΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

Εἰς τὸ Στάδιον ὁ περισσότερος κόσμος συνέρρευσε τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ὅτε θὰ ἐτελοῦντο οἱ σχολικοὶ ἀγῶνες, καὶ θὰ ἐνέμοντο εἰς τοὺς νικητὰς τὰ βραβεῖα ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Ὁ κόσμος δὲν εἶχεν ἄδικον διὰ τὴν προτίμησιν αὐτήν. Αἱ σαραντα χιλιάδες τῶν θεατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγέμισαν πυκνῶς τὴν σφενδόνην καὶ τὰς δύο πτέρυγας τοῦ Σταδίου, παρέστησαν εἰς ἔξοχον καὶ ἀλησμόνητον θέαμα. Διατελῶ ἀκόμη ὑπὸ τὴν μαγείαν του. Κάτω, εἰς τὸν στίβον, εἶχαν παραταχθῆ πεντακισχίλιοι μαθηταί. Μὲ τὰς σημαίας των, μὲ τοὺς γυμναστάς των, μὲ τὰς μουσικάς των, ἦτο ἐκεῖ ὁλόκληρος στρατὸς ἀπὸ μικροὺς κ' εὐσταλεῖς στρατιώτας. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι αἱ στολαὶ ἐποίκιλαν. Ὑπῆρχαν τάγματα μ' ἐνδυμασίας ὁμοιομόρφους, ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα, περισσότερα αὐτά, μ' ἐνδυμασίας παρδαλάς. Ἀλλ' ἡ ὁμοιομορφία συνίστατο κυρίως εἰς τὴν εὐμέλειαν καὶ κανονικότητα τῶν σωμάτων, μεγάλων καὶ μικρῶν, εἰς τὴν εὐρυθμίαν καὶ τὴν πλαστικότητα τῶν κινήσεων. Καὶ ὅταν ἀνεπτύσσοντο αἱ τάξεις, καὶ ὅλοι μαζὶ οἱ μαθηταὶ ἐξετέλουν τὰς ποικίλας ἀσκήσεις των μ' ἕνα πρόσταγμα, — ἕνα χέρι, ἕνα πόδι, ἕνα κεφάλι ὅλοι, κατὰ τὴν φράσιν γυμναστοῦ, — ὁ στίβος τοῦ Σταδίου ἐφαίνετο πλημμυρισμένος ὡς ἀπὸ νευρόσπαστα ἑτερόκινητα, τὰ ἀόρατα νήματα τῶν ὁποίων ἐκράτει κάποια ἀόρατος θεότης. Καὶ εἰς τὴν φαντασίαν μου ἡ θεότης αὐτὴ ἦτο ἡ Γυμναστική. γυναικεία μορφὴ γιγάντιαία, ἰσχυρά, ἀρρενωπὴ καὶ ὡραία, καθημένη ὑψηλά, ἄνωθεν τῶν κερκίδων, εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διευθύνουσα καὶ κινοῦσα τὸν πολυπληθῆ της στρατόν.

Καὶ ὅταν ἐτελείωσαν αἱ ἀσκήσεις αὐταί, αἱ γενικαὶ καὶ αἱ κατὰ σχολεῖα, — πόσον ἐθαυμάσθη κ' ἐχειροκροτήθη τὸ Γυμνάσιον Πειραιῶς, ὅταν ἐπροχώρησε κ' ἐγυμνάσθη μόνον του ἐπὶ ὥραν πολλήν! — ἤρχισεν ἡ μεγάλη παρέλασις ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν μουσικῶν καὶ τῶν τυμπάνων. Ἕνα-ἕνα Σχολεῖον, μὲ τὴν σημαίαν του ἐμπρός, ἔκαμνε τὸν γῦρον τοῦ στίβου, ἐζητωκράυγαζε διερχόμενον πρὸ τοῦ Βασιλέως, καὶ παρετάσσετο διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων καὶ τὴν ἀναχώρησιν.

Πολλὴν ὥραν διήρκεσεν αὐτὴ ἡ παρέλασις. Καὶ εἰς ὅλον τὸ διάστημα, οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότουν ἐνθουσιωδῶς καὶ ἔβλεπαν συγκεκινημένοι τοὺς μικροὺς στρατιώτας, τοὺς ὁποίους ἐφαντάζοντο μεγάλους, συντεταγμένους εἰς στρατὸν ἀληθινὸν καὶ μεταβαίνοντας νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν πατρίδα. Τί ἔξοχον καὶ ἀλησμόνητον θέαμα τῳόντι! Πόσον ἀνεπτέρονε τὰς ἐλπίδας περὶ τοῦ μέλλοντος ἡ ἐπίδειξις τῆς ἀλκίμου καὶ εὐρώστου νεολαίας τῶν μικρῶν μαθητῶν τῆς σήμερον, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶνε οἱ μεγάλοι στρατιῶται τῆς αὔριον! Εἶχε δίκαιον ὁ κόσμος νὰ δείξῃ ὅλην τὴν προτίμησίν του δι' αὐτὴν τὴν ὡραίαν ἡμέραν. Διατελῶ ἀκόμη ὑπὸ τὴν μαγείαν της, καὶ θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς διὰ νὰ λησμονήσω τὸ θαυμάσιον δραμα, τὸ ὁποῖον μοῦ παρουσίασεν ὁ στίβος τοῦ Σταδίου τὴν τελευταίαν ἐκείνην Κυριακήν...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΘΛΗΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

[Ἀνατολικὸς μῦθος]

Ἐδοκίμασε μίαν φορὰν νὰ πηδήσῃ τὸ ρεῦμα, καὶ ἔπεσε μέσα στὸ νερό. Ἐδοκίμασε καὶ δευτέραν, καὶ τρίτην καὶ πέμπτην φοράν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔπεσε. Ἐπὶ τέλους, τὴν ἕκτην φοράν, κατώρθωσε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, χωρὶς νὰ πέσῃ στὸ νερό. Πρὸς τί ὅλος αὐτὸς ὁ κόπος καὶ ὁ ἀγών, ἀφοῦ ἦτο κοντὰ τὸ γεφυράκι;

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἀθλητής. Καὶ ὅταν ἐπήδησε πλέον, εἶπε μὲ μεγάλον κομπασμὸν πρὸς τὸν φίλον του, ὁ ὁποῖος εἶχε περάσῃ προηγουμένως τὸ γεφυράκι, καὶ ἐστέκετο καὶ τον ἐπερίμενε:

— Πόσον ἀνώτερος καὶ καλλίτερός σου εἶμαι ἐγὼ που ἔκαμα τόσο δύσκολο κατόρθωμα.

— Καθόλου, φίλε μου! ἀπήντησεν ὁ ἄλλος. Ἐγὼ εἶμαι καλλίτερός σου καὶ ἀνώτερός σου, διότι δὲν ἐπόθησα νὰ πηδήσω τὸ ποταμάκι, — νὰ βασανισθῶ δηλαδὴ καὶ νὰ κινδυνεύσω τὴν ζωήν μου διὰ νὰ κάμω ἕνα κατόρθωμα, τὸ ὁποῖον οὔτε ἐμὲ θὰ ὠφελοῦσε οὔτε ἄλλους ἀνθρώπους, ἀλλὰ μόνον θὰ ἐκολάκευε τὴν ματαιοδοξίαν μου...

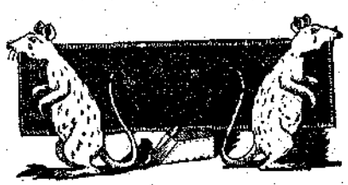

Η ΓΑΤΑ ΤΗΣ ΤΖΕΝΝΥ ΛΙΝΔ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, ἕνα μικρὸ ὀρφανὸ κορίτσάκι ἐζοῦσε μὲ μιὰ πολὺ ἰδιότροπη γρηὰ εἰς τὴν Στοκχόλμην τῆς Σουηδίας. Ἡ γρηὰ το εἶχε πόρη ἀπὸ τὸ ὀρφανοτροφεῖον, ἀλλὰ δὲν το ἐκαλομεταχειρίζετο. Τὸ ἔδαζε κ' ἔπλεκε κάλτσες μάλλινες, καὶ ὅταν ἡ γρηὰ ἐπήγαινε εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ πουλήση τὲς κάλτσες, ἐκλειδονε τὴν πόρτα. Ἡ Ἰωάννα—ἔτσι ἔλεγαν τὸ κοριτσάκι—ἔμενε φυλακισμένη εἰς τὸ σπίτι ἕως τὴν ὥρα που ἐπέστρεφεν ἡ γρηά. Ἦτο ὅμως πολὺ καλὸ κορίτσι ἡ Ἰωάννα, καὶ ἔπροσπαθοῦσε νὰ λησμονῇ τὰ ἐάσανά της μὲ τὴν ἐργασίαν. Ἔπλεκε, ἔπλεκε ἀδιάκοπα.

Μιὰ ἡμέρα ἄργησε ἡ γρηά. Ἡ Ἰωάννα τότε ἐφοβήθηκε καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα. Εἶδε ὅμως καὶ τὴν γατίτσα της, που ἦτο καὶ αὐτὴ κλειδωμένη καὶ πειτνασμένη, κ' ἐνιασούριζε. Τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά της, καὶ διὰ νὰ την παρηγορήση, ἐσκούπισε τὰ δακρυσμένα μάτια της, ἐκάθησε στὸ παράθυρο καὶ ἐτραγουδοῦσε διὰ νὰ ναννουρίση τὴν γατίτσα της. Ἡ γάτα ἀπεκοιμήθη, καὶ ἡ Ἰωάννα δὲν διέκοψε το τραγοῦδί της, ἀλλὰ ἐπῆρε τὴν ἐργασίαν της κ' ἔπλεκε, κ' ἐτραγουδοῦσε.

Ἐτραγουδοῦσε τόσον εὔμορφα, καὶ ἡ φωνή της ἦτο τόσον γλυκειὰ καὶ κρυσταλλένια, ὥστε μία πλουσία κυρία που ἐπερνοῦσε μὲ τὸ ἀμάξι της, ἐσταμάτησε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ την ἀκούσῃ.

Ἠρώτησε τοὺς γείτονας τίνος ἦτο τὸ κοριτσάκι, καὶ οἱ γείτονες τῆς εἶπαν ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰωάννας. Ἡ κυρία τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον, ἔπειτα εἰς τὸ ᾠδεῖον, καί, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἡ Ἰωάννα, μὲ τὸ ὄνομα Τζέννυ Λίνδ, ἔγεινεν ἡ περιονομοτέρα ὑψίφωνος τῆς ἐποχῆς της. Ὁ κόσμος την ἐπωνόμασεν «Ἀηδόνι τῆς Σουηδίας», καὶ μόνη ἐφάμιλλός της εἰς τὸν κόσμον ὅλον ἦτο ἡ Ἀδελίνα Πάττη.

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

(Ἴδε φύλλον 19, σελ. 150)

Ἂν ἔχῃ ἀγκάθια ὁ δρόμος σου,
Προσπάθησε νὰ μάθῃς
Πῶς εἰμπορεῖς λιγώτερο
Σ' αὐτὸν νὰ κακοπάθῃς.
Αὐτὸ περνᾷ ἀπ' τὸ χέρι σου
Κι' ἀπὸ τὸ λογικό σου,
Κ' ἔχε κανόνα τῆς ζωῆς
Καὶ νόμον ἐδικόν σου:
Ζητῶντας τὰ καλλίτερα
Νἀρκῆσαι στὰ παρόντα.

(*Ἀπὸ τὸ «Μαγεμένο Ποτῆρι»*)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Καὶ ὅλο ἀνεβαίνει.. καὶ ὅλο ἀνεβαίνει ὁ Πίπης πειὸ ἀψηλά. Νά τος τώρα που περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸ χωριό. Ἀποκάτω βλέπει τὰ κόκκινα κεραμίδια τῶν σπιτιῶν, καί, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, στοὺς δρόμους, κἄτι ἀνθρωπάκια που φαίνονται σὰν μυγάκια.

— Τί μικρὸ ζῷο ποῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπος! κάμνει νὰ πῇ ὁ Πίπης, βάζει τὰ δυνατά του, ἀλλὰ δὲν το κατορθόνει, διότι ὅσο πάει καί τον πιάνει πειὸ μεγάλη ζάλη, καί τον σφίγγει στὸ λαιμό.

Ὁ ἀέρας φυσᾷ μέσα στ' αὐτιά του ὅπως φυσᾷ στὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ:

Περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸ χωριό.

—Οὔ! οὐουού! κάμνει ὁ ἀέρας.

Καὶ τὰ ἀνθρωπάκια, τὰ χωράφια, τὰ σπίτια, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀκόμα, ὅλα ἀρχίζουν νὰ γυρίζουν, νὰ γυρίζουν, μὰ τόσο γρήγορα, τόσο γρήγορα, ὥστε ζαλισμένος, σὰν μισοπεθαμένος ὁ Πίπης, σφαλᾷ τὰ ματάκια του.

— Ἄχ! μαμμά μου! λέγει μὲ τὰ κλάμματα, θὰ πέσω... θὰ σπάσω τὸ κεφαλάκι μου... Ὄχι! ὄχι... σὲ παρακαλῶ, καλή μου κυρία νεραΐδα... ἀρκετὰ ἐπέταξα σήμερα... φτάνει πειά... θέλω νὰ κατέβω, τώρα κι' ὅλας.. μὰ σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ χτυπήσω...

Καὶ ὁ Πίπης, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν του, κατεβαίνει σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὰ μεσουράνα!

Καὶ καλὰ που ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ! Γιατί, ἂν ἔμενε λιγάκι ἀκόμα, θὰ ἔμενε ξερὸς ἀπὸ τὸ φόβο του.

Ἀνοίγει ἐπὶ τέλους τὰ μάτια του καὶ βλέπει τὸ ποτάμι κοντά, πολὺ κοντά, μερικὰ μέτρα μονάχα παρακάτω. Βλέπει μάλιστα καὶ τὰ ψαράκια ποῦ εἶνε σὰν ἀσημένια καὶ κάνουν ὅλο γῦρες γῦρες μέσα στὸ ρεῦμα.

— Ὤ! τί ὤμορφα ποῦ εἶνε ἐκεῖ μέσα στὸ νερὸ τὰ ψαράκια! Λέγει ὁ κύριος Πίπης. Δὲν τρέχουνε μὲ τὰ τέσσερα σὰν τὰ λαγουδάκια, δὲν ἀγκυλόνουν τὲς μύτες των στὰ ἀγκάθια! Δὲν πετοῦνε σὰν τὰ πουλιά, καὶ δὲν ζαλίζονται ἄμα πᾶνε πολὺ ἀψηλά. Δέν τα φυσᾷ ὁ ἀέρας νὰ κρυώσουν! Ἄχ! πῶς τα ζηλεύω!...

(Ἕπεται συνέχεια).

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΑΛΟ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟ

[ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟ ΑΓΟΡΙ]

(*Ἐμφανίζεται μὲ τὴν ἄσπρη τραχηλιά του, μὲ τὰ καινούργια λιμοκοντοριστικὰ ροῦχά του, μὲ μαῦρες κάλτσες καὶ λουστρίνια σκορπίνια, μέ ἄνθος στὴν κουμπότρυπα, μέ... ἠμιθψηλὸ καπέλλο.*)

Σήμερα ἔχει τὸ ὄνομά της ἡ μαμμά. Κ' ἐγὼ θά της κάμω μιὰ προσφώνησιν... τὴν ἔχω ἑτοιμη κι' ὅλας, σὰν νὰ ἤμουν δήμαρχος. Μά, δὲν ξέρετε τί ὡραία προσφώνησις ποῦ εἶνε!

Σταθῆτε νὰ δῆτε!

Νά σας 'πῶ ὅμως, δέν την ἔκαμα μονάχος μου, ὅλως διόλου μονάχος μου. (*διστάζει ὀλίγον*) .. Δηλαδή, τὴν ἔκαμα μονάχος μου, μὲ τὸν μπαμπᾶ. Ὤ! ὅταν λέγω μὲ τὸν μπαμπᾶ, ἄλλο θέλω νὰ πῶ: (*μὲ ἀπόφασιν*) Νά! ὁ μπαμπᾶς ἐδιώρθωσε τὰ λάθη μου στὴν ὀρθογραφία... Μὰ θαρρεῖτε πῶς ἦταν πολλά: δεκαπέντε, νομίζω. (*Σταματᾷ, σὰν νὰ τον ἐρωτᾷ κάποιος.*) Τί εἴπατε; Ἂν εἶνε μεγάλη ἡ προσφώνησίς μου;... Ὀχτὼ ἀράδες... (*Κορδόνεται.*) Νά τηνε: τὴν ξίρω ἀπ' ἔξω.

(*Βήχει*) Χμ! χμ! (*Διορθόνει τὸν λαιμοδέτη του, βάζει τὸ δάκτυλο στὸ λαιμὸ καὶ ξεσφίγγει τὴν τραχηλιά του ποῦ ἀνέβαινε στὸ λαρύγγι του, ἰσιάζει τὰ μανικέτια του τραβᾷ τὸ γιλέκο του. Αὐτὴ ἡ προετοιμασία διαρκεῖ κάμποσο, ἀλλὰ χωρὶς πολλὴν ἐπιτήδευσιν. Ἔπειτα, προτείνει τὸ χέρι, σὰν νὰ κρατῇ ἀνθοδέσμην, καὶ μὲ τὸ μεσιάμα εἰς τὰ χείλη:* «ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΜΑΜΜΑ»... Χμ... (*Ἀλλάζει τόνον*) *Μάθετε, πρῶτα πρῶτα, πῶς ἡ προσφώνησίς μου δέν ἔχει ἀξιώσεις... εἶνε ἀπλῆ καὶ καλή. Θὰ 'δῆτε:* (*ἀπαγγέλλων δυνατὰ*) ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΜΑΜΜΑ... (*Ἀλλάζει πάλιν τόνον*) Καὶ χωρὶς μεγάλας ὑποσχέσεις πῶς θᾶμαι καλὸ παιδὶ καὶ ἐπιμελὴς μαθητής ὑποσχέσεις χωρὶς νόημα. Λέγω, μὲ λίγα λόγια καὶ καλά, ὅ,τι ἔχω μέσα στὸ

μυαλό μου, καὶ ὑπόσχομαι νὰ κάμω ὅ,τι 'μπορῶ νὰ κάμω... Νά, δηλαδή... (*ἀπαγγέλλων δυνατὰ*) «ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΜΑΜΜΑ. (*γρήγορα*) ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΟΥ ΧΑΡΑΣ (*διστάζει*) ΣΑΣ»... Σταθῆτε, νά το θυμηθῶ... (*ἀργότερα*) ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΟΥ ΧΑΡΑΣ, ΣΑΣ... ΣΑΣ...»

(*Κάμνει ἀπελπιστικὰς χειρονομίας*). Νἄμαστε! τὰ ξιχασα ὅλα! (*Κουνᾷ τὸ κεφάλι, καὶ ἔπειτα κτυπᾷ τὸ κούτελό του.*) Ἄχ! αὐτὸ τὸ μνημονικό! αὐτὸ τὸ μνημονικό! Ὅλες τὲς συμφορὲς ἀπὸ αὐτό τες παθαίνω!

Νά! ὅποιον νὰ 'ρωτήσετε πού με γνωρίζει, ξέρετε τί θά σας 'πῇ. Ὁ Γῶγος... (*χαμογελᾷ καὶ ἀλλάζει τόνον*) Ὁ Γῶγος, εἶμαι ἐγώ. — Ὁ Γῶγος, τί καλὸ παιδί, τί σπάνιο παιδί που θὰ ἦτανε, — ἂν δὲν ἦταν τόσο τεμπέλης, τόσο λαίμαργος, τόσο παρήκοος, τόσο... (*Ἀποφασιστικώτατα.*) Λοιπόν, θέλετε νὰ μάθετε τὴν ἀλήθεια; Ὁ Γῶγος... (*ἀλλαγὴ τόνου, ὡς ἄνω*) ὁ Γῶγος, εἶμαι ἐγώ. — ὁ Γῶγος δὲν θὰ ἦταν οὔτε τόσο τεμπέλης, οὔτε τόσο λαίμαργος, οὔτε τόσο.. κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί... (*ἀργά, καὶ μ' ἔμφασιν*) ἂν εἶχε καλὸ μνημονικό. Τ' ἀκοῦτε;... μνη... μο... νι... κό!

Νά! προχθὲς ἡ μαμμὰ μ' ἐφώναξε καί μου εἶπε: «Γῶγο»... (*ἀλλαγὴ τόνου, ὡς ἄνω.*) Ὁ Γῶγος, εἶμαι... (*συγκρατεῖται.*) Ἀ! ναί, τὸ ξανᾷπα καὶ προτήτερα, — «Γῶγο, κύτταξε καλά, δὲν πρέπει νὰ πειράξῃς τὰ κανταΐφια που ἄφισα στὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας.»

— Πολὺ καλά, μαμμά.

(*Ἀποφασιστικῶς.*) Νὰ μὴν πειράξω τὰ κανταΐφια. Ἀπαγορεύεται! (*Τεντόνει τὴν δεξιάν.*) Ποτέ! Ποτέ!

Ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ ὥρα, μπαίνω, κ' ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι γιατί, μέσα στὴν τραπεζαρία. Βλέπω τὰ κανταΐφια... Τρώγω ἕνα, δύο... τρία... τέσσερα... πέντε...

Ὤχ! καὶ νὰ βλέπετε, λούσιμο! Ἡ μαμμὰ ἐθύμωσε φοβερά, μ' ἐμάλλωσε... καὶ τί δέν μου εἶπε! Μ' ἐφώναξε λαίμαργο, κακόπαιδο, ἀδιόρθωτο... μὴν τὰ 'ρωτᾶτε!

Λέτε τώρα ὅλοι ἀπὸ μέσα σας: «Καλά του ἐκαμε!» (*Σταυρόνει τὰ χέρια στὸ στῆθός του.*) Λοιπόν, κ' ἐγὼ σας λέγω πῶς ἔχετε μεγάλο λάθος. Ὁ Γῶγος δὲν ἤταν ἐκείνη τὴ φορὰ οὔτε λαίμαργος, οὔτε κακόπαιδο, οὔτε ἀδιόρθωτος... Ὁ Γῶγος εἶχε λησμονήση... ναί, σᾶς λέγω, εἶχε λη... σμο... νή... σῃ... πῶς του εἶχαν 'πῇ νὰ μὴν πειράξῃ τὰ κανταΐφια! Νά, τί θὰ 'πῇ, ἄμα δὲν ἔχει κανεὶς καλὸ μνημονικό.

Τώρα, ἀκοῦστε μια ἄλλη ἱστορία που ἔπαθα. Στὸ σχολεῖο, κάθεται δίπλα μου ὁ Δῆμος Καρφάκης. Τὸν ξέρετε, τὸν Δῆμο Καρφάκη! Ἕνας τόσος-δὰ μάγκας (*δείχνει μὲ τὸ χέρι τὸ ἀνάστημα*), μὲ κόκκινα μαλλιά, μ' ἕνα στόμα... ἴσα μὲ τ' αὐτιά του, μὲ μιὰ μύτη... τί ἀστεία μύτη!... νά, ἔτσι (*ἀνασηκόνει τὴν ἄκραν τῆς μύτης του μὲ τὸ δάκτυλο*).

Ἔξαφνα, ἐκεῖ που ἐπρόσεχα ἐγὼ στὸ μάθημα (*μὲ πολλὴν φυσικότητα*) ὁ Δῆμος μὲ σκουντᾷ: «Ἄκου 'δῶ, Γῶγο», μοῦ λέγει σιγὰ-σιγά... (*Προσπαθεῖ νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν συνέχειαν, καὶ ἐπαναλαμβάνει σιγανώτερα.*) «Ἄκου 'δῶ, Γῶγο... (*Πρὸς τὸν ἑαυτόν του.*) Ἀ! δὲν θυμοῦμαι πιὰ τί μου εἶπε... Ὤ! τόσο γρήγορα! (*τεντόνει τὸ αὐτί, σὰν ν' ἀκούσεται τὸ ὠρολόγι ἀπὸ μέσα.*) Μία... δύο... τρεῖς... τέσσερες... πέντε... ὀκτώ... (*Πρὸς τὸ κοινόν*) Ἡ ὥρα γιὰ τὴν προσφώνησι! (*Διευθύνεται μὲ ἀργὰ βήματα πρὸς τὴν ἔξοδον, ἐπαναλαμβάνων γρήγορα γρήγορα:*) ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΜΑΜΜΑ, ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΟΥ ΧΑΡΑΣ, ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΜΑΜΜΑ. ΜΕΤΑ... Ἀλλοίμονο! δὲν θά τα κατοφέρω! Ἄχ! αὐτὸ τὸ μνημονικό, αὐτὸ τὸ μνημονικό! (*Ἐξέρχεται μὲ ἀπελπιστικὰς χειρονομίας.*)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΑΦΝΗ

Εἰς τὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, ὅπου ὁ ποταμὸς Πηνειὸς ρέει πρὸς τὴν θάλασσαν, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου, ἡ ὡραία Δάφνη ἔζη εὐτυχὴς μὲ τὴν ἀφέλειαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Δροσερὰ καθὼς ἡ χαραυγὴ ἀνέβαινε εἰς τοὺς ὑψηλοὺς βράχους διὰ ν' ἀντικρύσῃ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Καὶ ὅταν οἱ φλογεροὶ τοῦ ἡλίου ἵπποι ἔφθαναν εἰς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου των διὰ μέσου τοῦ αἰθέρος, ἡ Δάφνη ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ ἅρμα ἐξηφανίζετο ὄπισθεν τῶν βουνῶν τῆς Δύσεως. Ἔτρεχεν εἰς τὰ βουνὰ καὶ τὰς κοιλάδας, ἐλαφρὰ καὶ ἐλευθέρα ὡς ἡ αὔρα τῆς ἀνοίξεως. Ὅλαι αἱ κόραι γύρω της ἔλεγαν καὶ ἔψαλλαν τοὺς ἔρωτάς των, ἀλλ' ἡ Δάφνη κανένα δὲν ἤθελεν ἄνδρα της, ἂν καὶ πολλοὶ μνηστῆρες αὐτὴν ὠνειρεύοντο ὡς ἐκλεκτήν των.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἐστέκετο εἰς τὴν πλευρὰν τῆς Ὄσσας, μὲ τὴν λάμψιν τοῦ λυκαυγοῦς, εἶδεν ἐνώπιόν της μίαν λαμπρὰν ὀπτασίαν. Ἡ λάμψις τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἐφώτιζε τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο μὲ χρυσῆν ἀκτινοβολίαν, καὶ ἡ Δάφνη ἀνεγνώρισε τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα. Ἔτρεξεν ὁ Φοῖβος πρὸς αὐτὴν λέγων:

— Σὲ ἠθρα, κόρη τῆς αὐγῆς. Πολὺν καιρὸν σ' ἐζήτησα, καὶ τώρα δέν μου φεύγεις πλέον!

Ἀλλὰ ἡ Δάφνη δὲν εἶχε δειλὴν τὴν καρδίαν. Ἔγιναν ὁλοπόρφυροι αἱ παρειαί της καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἤστραψαν ὀργισμένοι.

— Δὲν θέλω, ἀπήντησεν, οὔτε ἔρωτα οὔτε ἀλύσεις. Ζῶ ἐλευθέρα εἰς τὰ βουνὰ καὶ τὰς χαράδρας, καὶ ἡ ἐλευθερία μου εἰς κανένα δὲν θὰ ὑποταχθῇ!

Ἐσκοτείνιασε ἀπὸ τὴν ὀργὴν τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὥρμησε νὰ συλλάβῃ τὴν παρθένον· ἀλλ' αὐτὴ ἔφυγε ταχεῖα ὡς ὁ ἄνεμος. Ἐπέρασαν λόφους καὶ κοιλάδας, βράχους καὶ ποταμούς, καὶ οἱ πόδες τῆς Δάφνης ἔψαυαν τὴν γῆν ἐλαφρότεροι παρὰ τὰ πίπτοντα τοῦ φθινοπώρου φύλλα· ἀλλ' ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ὁλονέν την ἐπλησίαζε, καὶ τέλος ἤρχισεν ἡ κόρη νὰ χάνῃ τὰς δυνάμεις της. Ἀνέτεινε τὰς χεῖρας καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τῆς Δήμητρος· ἀλλὰ δὲν ἦλθεν ἡ θεά. Ἐσκοτίσθη ἡ κεφαλή της καὶ ἔτρεμαν τὰ μέλη της, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν πλατὺν ποταμόν, τὸν ζωογονοῦντα τὰ θεσσαλικὰ πεδία. Ἠσθάνθη τὴν πνοὴν τοῦ Φοίβου, τὴν ἐσθῆτά της

«Ὥρμησε νὰ συλλάβῃ τὴν παρθένον.»

ἤγγιζαν αἱ χεῖρές του. Τότε, τρελλὴ ἀπὸ τὸν φόβον, ἀνέκραξε:

— Ὦ Πηνειέ, πάτερ μου, δέξου τὴν κόρην σου!

Ἔπεσεν εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ τὰ ὕδατα σιωπηλὰ ἐκλείσθησαν ὑπὲρ τὸ σῶμά της.

Εἶχε χαθῇ διὰ παντός. Ὁ Ἀπόλλων μετενόησε πολὺ διὰ τὴν κακὴν πρᾶξίν του. Καὶ εἶπε:

— Ἐτιμωρήθην μόνος μου διὰ τὴν τρέλλαν μου. Ἐχάθη ἀπὸ τὴν ἡμέραν τὸ πρωϊνὸν φῶς. Τοῦ λοιποῦ μόνος θὰ διατρέχω τὸ διάστημα.

Διέταξε τότε καὶ ἐβλάστησε μία δάφνη ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὁπόθεν ἡ Δάφνη εἶχε κρημνισθῇ εἰς τὰ ὕδατα. Καὶ τὸ δένδρον μὲ τὸ πυκνὸν καὶ πάντοτε πράσινον φύλλωμα φέρει καὶ θὰ φέρῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἄπανια τὸ ὄνομα τῆς Δάφνης.

ΜΥΘΟΛΟΓΟΣ

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

ΟΠΩΣ σᾶς ὑπεσχέθην εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, σήμερον προκηρύσσω νέον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος. Ἀρχίζει ἀπὸ τώρα καὶ πορεύεται μέχρι τέλους Αὐγούστου, δηλαδὴ ἐπὶ διάστημα τρίμηνον. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ θέρους ἡ ἐγγραφὴ συνδρομητῶν δὲν εἶνε τόσον εὔκολος, ὅσον εἶνε τὸν χειμῶνα — καὶ προπάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ νέου Ἔτους, — ἐσκέφθην ὅτι, ἐξαιρετικῶς διὰ τὸν Διαγωνισμὸν αὐτόν, πρέπει νὰ τροποποιήσω ὀλίγον τοὺς ὅρους. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴν ἀδικηθοῦν ὅσοι θὰ ἐγγράψουν αὐτοὺς τοὺς μῆνας, μὲ πολὺ περισσότερον κόπον, μερικοὺς συνδρομητάς, — ἀφομοιούμενοι μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε ἐξεσπάθωσαν σχετικῶς εὐκολώτερα.

Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ μὴν ὁρίσω ἀριθμὸν συνδρομητῶν διὰ τὴν ἀπονομὴν πρώτης καὶ δευτέρας Τάξεως Βραβείου, ἀλλὰ νὰ πονέσιμω ἓν μόνον Βραβεῖον εἰς τοὺς εἰκοσιπέντε πρώτους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐγγράψῃ τοὺς περισσοτέρους συνδρομητάς. Οὕτω, διὰ νὰ ἀναδειχθῇ κανεὶς κορυφαῖος, αὐτὴν τὴν φορά, δὲν θὰ εἶνε ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ ἔχῃ ἐγγράψῃ ἄνω τῶν δέκα συνδρομητῶν. Εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐλπίδας κορυφαίου καὶ μὲ ὀκτώ, καὶ μὲ ἑπτά, καὶ μὲ πέντε — ξεύρω κ' ἐγώ; — συνδρομητάς, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔχῃ ἐγγράψῃ ἄλλος περισσοτέρους. Ἀλλ' ἐπειδή, ὅπως εἶπα, αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἡ ἐγγραφὴ συνδρομητῶν εἶνε δυσκολωτέρα, δὲν εἶνε δίκαιον ὁ μέλλων νὰ ἐγγράψῃ ὀκτὼ π: χ: συνδρομητάς, νὰ τιμηθῇ καὶ νὰμειφθῇ ὅσον ὁ ἐγγράψας εἰς ἄλλην, εὐνοϊκωτέραν ἐποχήν, δεκαέξ;

Τὸ μέτρον, ὡς βλέπετε, μοῦ το ὑπηγόρευσεν αἴσθημα δικαιοσύνης. Μολοντοῦτο εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ αἰτία δ' νὰ ξεσπαθώσουν καὶ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότεροι. Τῷ ὄντι, ἀφοῦ μὲ ὀλίγους μόνον συνδρομητὰς ὑπάρχει ἐλπὶς νὰναδειχθῇ κανεὶς κορυφαῖος, εἶνε φανερὸν ὅτι πολλοὶ θὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας καὶ θὰ προσπαθήσουν νὰποκτήσουν τὸν ὡραῖον τίτλον.

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῶν τίτλων, τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἀμοιβῶν, μὴ λησμονῆτε ὅτι τὸ ξεσπάθωμα εἶνε οὔτως εἰπεῖν καθῆκον τοῦ συνδρομητοῦ τῆς Διαπλάσεως καὶ πρὸς τὸν ἑαυτόν του καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, διότι, ὡς σας ἐξήγησα πολλάκις, διὰ τοῦ ξεσπαθώματος βελτιοῦται τὸ περιοδικόν μας, — βελτίωσις, ἡ ὁποία ἀποβαίνει πρὸς τὸ καλὸν ὅλων.

Λάβετε λοιπὸν τὴν Ἀγγελίαν, τὴν ὁποίαν θὰ εὕρετε ἐντὸς τοῦ σημερινοῦ φύλλου, καὶ ἀρχίσατε ἀμέσως τὸς ἐνεργείας σας.

Προσπαθήσατε νὰ ξεσπαθώσετε καὶ πάλιν ὅσοι ἐξεσπαθώσατε ἤδη, διότι τὸ ξεσπάθωμα, ὡς καθῆκον, δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος. Προσπαθήσατε νὰ ξεσπαθώσετε καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι, ὅσοι δὲν ἠμπορέσατε, δι' ἕνα ἢ ἄλλον λόγον, νὰ τὸ κάμετε ἕως τώρα. Καὶ σεῖς τέλος οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφέντες διὰ ξεσπαθώματος, ἰδοὺ εὐκαιρία νὰποδώσετε τὴν εὐεργεσίαν, καὶ νὰποδείξετε ἐμπράκτως τὴν πρὸς τὴν Διάπλασιν ἀγάπην σας, — τὴν ὁποίαν τοσάκις ἐξεδηλώσατε διὰ τῶν ἐπιστολῶν σας, — ξεσπαθόνοντες σήμερον καὶ εἰσάγοντες εἰς τὴν μεγάλην μας οἰκογένειαν καὶ ἄλλους.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος κάθε συνδρομητὴς καὶ συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως, ἀρκεῖ νὰ ἐπλήρωσεν ἤδη τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ 1904.

Β'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καὶ οἱ ἐγγράψαντες ἤδη συνδρομητὰς μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ, ὅτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς ἐκεῖνον.

Γ'. — Ἐφ' ὅσον ἐγγράφῃ τις νέος συνδρομητάς, ὀφείλει νὰ στέλλῃ τὰ ὀνόματα τῶν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομήσ των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, χωρὶς νὰναμένῃ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, διότι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τους στείλῃ ὅλους μαζί.

Δ'. — Ἓν βραβεῖον μοναδικὸν θὰ ἀπονεμηθῇ εἰς τοὺς εἰκοσιπέντε πρώτους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐγγράψῃ τοὺς περισσοτέρους νέους συνδρομητὰς ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου 1904, εἴτε διαμιᾶς εἴτε ἐκ διαλειμμάτων. Τῶν εἰκοσιπέντε τούτων θὰ δημοσιευθῇ ἡ ΕΙΚΩΝ, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποίαν θὰ μοῦ στείλῃ ἕκαστος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ἐξ αὐτῶν δὲ ὁ ἐγγράψας τοὺς περισσοτέρους θὰνακηρυχθῇ ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ, καὶ ἡ εἰκών του θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων, εἰς μεγαλήτερον σχῆμα.

Ε'. — Ἐὰν συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος ἐκ τῶν βραβευομένων νὰ ἔχῃ ἐγγράψῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συνδρομητῶν μὲ ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τούτων, ὁσοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Ϛ'. — Ἂν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον διαγωνισθοῦν καὶ Μικροὶ Σύλλογοι, ἡ ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦσαι πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, τότε θὰνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων, εἰς δὲ τὸ σύμπλεγμα τῶν βραβευμένων ἡ Ὁμὰς θὰντιπροσωπευθῇ εἴτε διὰ τοῦ προέδρου εἴτε διὰ τοῦ προεδρείου της ἐν συμπλέγματι.

Ζ'. — Ἐκτὸς τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος των, εἰς τοὺς τυχόντας Βραβείου θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον ΒΙΒΛΙΑ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος. Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν συνδρομητῶν τοὺς ὁποίους θὰ ἐγγράψῃ ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ φρ. 2 κατὰ συνδρομήν, οἱ δὲ λοιποὶ φρ. 1,25.

Η'. — Τῶν λοιπῶν, ὅσοι θὰ ξεσπαθώσουν, θὰ δημοσιευθοῦν μετ' Ἐπαίνου ἢ Εὐφήμου Μνείας τὰ ὀνόματα, θὰ λάβουν δὲ ὡς δῶρον βιβλία, ἐπίσης ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδοδομένων, ὑπολογίζοντες 1 φρ. κατὰ συνδρομήν.

Θ'. — Ἡ συνδρομὴ τῶν νέων συνδρομητῶν, τῶν διὰ τοῦ ξεσπαθώματος ἐγγραφομένων, ἐτησία πάντοτε, εἰμπορεῖ νὰρχίζῃ εἴτε ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1904, — καὶ τότε θὰ τοις στέλλωνται πάντα τὰ προεκδοθέντα φυλλάδια, — εἴτε ἀπὸ 1ης οἱουδήποτε μηνός, κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἐγγραφῶν μας. Συμφέρον ὅμως τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε νὰ ἔχῃ τὸν τόμον τοῦ ἔτους ὁλόκληρον, καὶ τοῦτο πρέπει νὰ ὑποδεικνύουν οἱ ξεσπαθόνοντες.

Γ'. — Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων, — ἡ συνδρομὴ προπληρόνεται καὶ οὐδεὶς ἐγγράφεται ἄνευ προπληρωμῆς, — διαλαμβάνει ἐν ἐκτάσει ἡ συναποστελλομένη Ἀγγελία. Προσθέτω μόνον ὅτι ὁ εὐκολώτερος καὶ ἀσφαλέστερος τρόπος εἶνε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

[*Ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας μου δὲν εἶνε ἄλλος, παρὰ τὰ ἐξασκηθοῦν οἱ νεαροί μου φίλοι εἰς τὸ νὰ γράφουν ὡραίας ἐπιστολάς. Παρετήρησα τελευταίως, καὶ σᾶς το εἶπα, ὅτι αἱ ὡραῖαι ἐπιστολαὶ ὀλιγόστευσαν, καὶ ὅτι ἀντὶ ἐπιστολῶν, λαμβάνω καθημερινῶς περιγραφὰς ἐκδρομῶν, πόλεων, μνημείων, σελίδας ἡμερολογίων, ἐκθέσεις ἰδεῶν κτλ. Καλὰ εἶνε καὶ αὐτὰ καὶ γομνάζουν τοὺς φίλους μου νὰ καλογράφουν. Ἄλλο πρᾶγμα ὅμως εἶνε ἡ ἐπιστολή. Καὶ διὰ νὰ ἰδῆτε ὅλην τὴν διαφοράν, δημοσιεύω ἐδῶ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ν α υ σ ι κ ᾶ ς, περὶ τῆς ὁποίας ἔκαμα λόγον εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν προηγουμένου φυλλαδίου. Ἡ Ν α υ σ ι κ ᾶ ἐκ τῆς ἠνθισκῆς της ἡλικίας εἶνε συνδρομήτριά μου καὶ πολλὰ ἔτη τώρα λαμβάνει μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου. Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἔγραφε βέβαια ἔ τ α ι καλά. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως, μὲ τὸ νὰ μοῦ γράφῃ συχνὰ καὶ σύμφωνα πάντοτε μὲ τὰς ὁδηγίας μου, συνείθισε τόσον πολύ, ὥστε ἀνεδείχθη μία ἀπὸ τὰς πρώτας ἐπιστολογράφους τοῦ κύκλου μας. Παρατηρήσατε πόσα προτερήματα ἔχει ἡ σημερινὴ ἐπιστολή της: Εἶνε σύντομη, ὀλιγόλογη, ἁπλῆ καὶ ἀφελὴς εἰς τὴν γλῶσσαν κάθως καὶ εἰς τὴν οὐσίαν, εὐλιγοστὴς καὶ τρυφερά, ποικίλη καὶ ἐνδιαφέρουσα. Ἔχει ἀκόμη τὸ προτέρημα, — αὐτὸ πιὰ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ το ἰδῆτε, — νὰ εἶνε καθαρογραμμένη, ἀποικτογραμμένη, χωρὶς σβυσίματα. Εἰμπορεῖ λοιπὸν νὰ σας χρησιμεύσῃ ὡς π ρ ό τ υ π ο ν. — Σ. τ. Δ.]

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 21ῃ Ἀπριλίου 1904.

Ἀγαπητὴ Διάπλασις

Πέρασε τὴν πέννα νὰ σου γράψω διὰ νὰ μου περάσῃ ἡ μελαγχολία, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὸν καιρόν· διότι δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί ἄσχημον καιρὸν ποιοῦ ἔχομεν!

Φαντάσου τὸν οὐρανὸν μαῦρον, τὰ βουνὰ σκεπασμένα μὲ ὀμίχλην, ἡ ὁποία φθάνει ὡς τὸ χωριό, τὴν θάλασσαν σταχτιά, τὲς μαῦρες ἐλήνες, τὲς βροντὲς καὶ τὲς ἀστραπές, καὶ 'πέ μου ἂν δὲν μελαγχολῇς χωρὶς νὰ το θέλῃς. Χθὲς εἴχαμεν ὡραῖον καιρόν. Καθισμένη κάτω ἀπὸ μίαν ἐλιά, εἶχα τὰ χαρτί, ἐδιάβαζα τὸ ὡραῖον μυθιστόρημα τοῦ Βὲρν «Μιχαὴλ Στρογκώφ». Ἄφισα τὸ βιβλίον καὶ ἐκύτταξα τριγύρω μου. Τί ὡραῖα ποῦ ἦταν! ὅλα ἐγελοῦσαν· γαρδελάκια χαρούμενα ἔκτειζαν τὴν φωλίτσα τους· πεταλοῦδες καὶ χίλια δύο ἔντομα πετοῦσαν· καὶ τριανταφυλλιὲς γεμάτες τριαντάφυλλα ἡ γῆ δλη σπαρμένη μὲ χίλια δυὸ λουλούδια. Ὅλα αὐτὰ μὲ ἔκαμαν νὰ ἐνθυμηθῶ τί εἶπεν ὁ Φώσκολος: «Τὰ πάντα γελοῦν ἐκτὸς τῶν κατοίκων.» Τί ὡραία ποῦ εἶνε ἡ ἄνοιξις, καθὼς καὶ ὅλαι αἱ ἐποχαί! ἐγὼ δὲν ἠξεύρω ποίαν νὰ προτιμήσω ἀφοῦ ὅλαι ἔχουν τὰ καλά τους καὶ τὰ κακά τους. Ἐὰν προτιμήσω τὸν χειμῶνα, φοβοῦμαι τοὺς κεραυνούς· ἂν προτιμήσω τὸ καλοκαίρι, φοβοῦμαι τοὺς σεισμούς. Θεέ μου τί φοβερὸς θάνατος! ἀνατριχίλα μὲ πιάνει ὅταν συλλογίζωμαι τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐτάφησαν εἰς τὴν Μαρτινίκαν! Τρέμω ὅταν διαβάζω διὰ τοὺς σεισμοὺς ποὺ γίνονται εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Ὡραιοτάτη ἡ 15η Κυριακή, ἡ ὡραιοτέρα ἀπ' ὅλες. Ἡ ἀπάντησις τῆς *Ζαππίδος* θαυμασία· περιμένω μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν νὰ ἰδῶ καὶ τὴν φωτογραφίαν της.

Ἀλήθεια, Διάπλασίς μου, σὲ παρακαλῶ νὰ μου εἴπῃς ἂν ἡ Δ * * * Μ * * * εἶνε συνδρομήτριά σου ἐρέτος· ἂν δὲν εἶνε, σὲ παρακαλῶ νὰ την συστήσῃς εἰς τοὺς πλουσίους μας.

Χθὲς τὸ βράδυ ἐσκοτώσαμε τὸν σκύλον μας, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσῃ νὰ λυσσᾷ. Πόσο λυπηθήκαμε! εἶνε τρομερὸν νὰ φονεύῃς τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἀγαπᾷς... Ἐκράτησα τὰ αὐτιά μου καὶ ἔφυγα μακρυά· μὰ ἐστάθηκε ἀδύνατον νὰ μὴν ἀκούσω τὲς ἄγριες φωνὲς ποὺ ἔβαλε ἀπὸ τὸν πόνο. Ὁ ἀδελφός μου τὸν ἔκλαψε μὲ ὅλην του τὴν καρδιά. Καὶ ὁ ἄλλος μας ὁ σκύλος δὲν ἔπαψε νὰ γαυγίζῃ ὅλην τὴν νύκτα· ἔλεγες πῶς τὸν ἔκλαιε.

Μὰ τώρα νομίζω ὅτι σου ἔγραψα ἀρκετὰ καὶ εἶνε ὥρα νὰ τελειώσω· διὰ τοῦτο

σὲ γλυκοφιλῶ, ἡ φίλη σου

ΝΑΥΣΙΚΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τότὸς καὶ ὁ Γιάγκος ἀσχολοῦνται εἰς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ προτείνουν μεταξύ των διάφορα αἰνίγματα πρὸς λύσιν. Καὶ ἡ μικρὰ Φιφὴ παρεμβαίνουσα, προτείνει:

— Νά, ποιὸ εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποὺ ἐχθὲς τὸ βράδυ μᾶς ἐγέννησε ἕνα κατσικάκι;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Πυθίκον τὸν Βερνέον

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΡΙΚΟΙ φίλοι μου, — ὁ *Νυκτοκόραξ*, ὁ *Μενελίκ*, ἡ *Πνοὴ τοῦ Ζεφύρου* κ.τ.λ. — παρεξήγησαν μερικοὺς στίχους τοῦ κ. Πολέμη, τοὺς ὁποίους ἐδημοσίευσα εἰς τὸ 19ον φυλλάδιον. Σήμερα δημοσιεύω καὶ τὴν συνέχειαν αὐτῶν, — εἶνε γνωμικὰ ἀπὸ τὸ «Μαγεμένο Πετῆρι» τὸ τελευταῖον δρᾶμα τοῦ ποιητοῦ, — καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ παρεξήγησις θὰ λείψῃ. Διότι οἱ φίλοι μου θὰ ἰδοῦν καθαρὰ ὅτι δὲν πρόκειται, ὅπως ἐνόμισαν, περὶ Καπίας καὶ Ἀρετῆς, ὅπου ἡ Μοῖρα δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, — ἀλλὰ περὶ Εὐτυχίας καὶ Δυστυχίας. Πολὺ μεγάλη διαφορά, βλέπετε! Ἐν τούτοις παρεκάλεσα τὴν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος θὰ σάς τα ἐξηγήσῃ καλλίτερα εἰς τὴν προσοχή του ἐπιστολήν.

Μὰ αἰωνίως παράπονα, *Πολικὲ Ἀστήρ*; Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι, ἀφοῦ ἔλαβες τὸ πρῶτον βραβεῖον τῶν Εὐσήμων, θεωρῶ πλέον τὰς ἐπιστολάς σου ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ καὶ δὲν ταις δίδω τὰ Εὔσημα ποὺ ἀξίζουν; Ναί μὲν τὸ Βραβεῖον τῶν Εὐσήμων δὲν θέτει κανένα ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ· οὐχ' ἧσον ὅμως μὴ λησμονῆς ὅτι τὰ Εὔσημα ἔχουν καὶ χαρακτῆρα ἐνθαρρύνσεως. Ὥστε μοῦ φαίνεται περιττὸν νὰ σ' ἐνθαρρύνω εἰς τὴν ἐπιστολογραφίαν, ἀφοῦ σὺ γράφῃς πρὸ πολλοῦ ἐπιστολὰς τόσαν ὡραίας, ὅσον κανείς. — Ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀνανία χαριτωμένη. Ἴσως την δημοσιεύσω.

Δὲν πιστεύω νὰ εἶνεαπαλαιὸς συνδρομητής μου ἐκεῖνος ποὺ μου γράφει ἀνωνύμως περὶ τοῦ Λαχείου. Ἂν ἦτο, ἤχε παλαιός, ἀλλὰ καὶ περυσινός μόνον, θὰ ἤξευρε καλὰ ὅτι ἡ Κλήρωσις δημοσιεύεται περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους. Καὶ ἀκόμη θὰ ἤξευρεν, ὅτι ὁ κ. Ξενόπουλος δὲν εἶνε διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἑπομένως δὲν ἀναμιγνύεται εἰς αὐτά.

Ναί, πολὺ καθαρογραμμένη ἡ ἐπιστολή σου, *Παιδικὴ Χαρὰ* [ΕΕΕ] καὶ τὴν ἐδιάβασα μὲ μεγάλην μου εὐχαριστησιν. Τὴν ἔδωσα καὶ εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος κατενθουσιάσθη ὅταν εἶδε πόσα ὡραῖα σοῦ ἐνέπνευσεν ἡ πρωτομαγιάτικη ἐπιστολή του. Τὸ τέλος μάλιστα («ἐκεῖ ψηλά, ὅπου ὁ Μάτος εἶνε αἰώνιος»), τί ἔξοχο ποῦ ἦτο!

Βαρυσμάραγδε Ζεῦ, [Ε], σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ ἔστειλα ὅλα ὅσα ἐζήτησες. Τὴν ἐκθεσίν σου ἀνέγνωσα μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.

Ἀκριβῶς, φίλε Σ.Δ.Σ, αὐτὸ ποὺ λέγεις θὰ ἠμπόδιζε τὴν διάδοσιν τοῦ φύλλου. Διότι, ἂν ἀνέβατα τὴν σύνταξίν του εἰς τοὺς γράφοντας συνδρομητάς μου, τί εὐχαρίστησιν θὰ εὕρισκαν οἱ λοιποὶ ἀναγνῶσται; Φαντάσου μίαν στιγμήν, ἂν αὐτὸ τὸ φύλλον, ἀντὶ μυθιστορήματος τοῦ Βέρν, ἐπιστολῆς τοῦ Φαίδωνος, ποιήματος τοῦ Πολέμη κ.τ.λ. εἶχε μόνον ἔργα τοῦ φίλου σου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος σοῦ ἐπρότεινε νὰ γίνῃ συνδρομητὴς διὰ νὰ γράφῃ! Μὰ οὔτε καὶ σὺ δὲν θὰ το ἐδιάβαζες.

Τί καλὸ παιδὶ ἡ *Ἁρμονία τοῦ Κόσμου* [ΕΕ]! Μόλις τῆς ἔκαμα τὴν παρατήρησιν, ἀμέσως ἔσπευσε νὰ μου γράψῃ καθαρά, προσεκτικά, χωρὶς σβυσίματα καὶ χωρὶς μουντζοῦρες. Ἔτσι θέλω νὰ μου γράφῃ πάντα, ἀλλὰ νὰ μὴν στέλλῃ Ἀσκήσεις, ἂν δὲν προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός. Καὶ νὰ της ζήσουν οἱ νεόνυμφοι.

Εἴδες, *Ναυσικᾶ* [ΕΕ], ὅτι ὁ *Κένταυρος* δὲν ἦτο ἐκεῖνος... Θὰ εἴπω εἰς τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, ὅτι κτοῦ ζητεῖς συγγνώμην διότι κατὰ λάθος τοῦ ἔκλεψες ἓν ἔτος, ἂν καὶ ἀπὸ τὰ ἰδικά σου ἔκλεψε καὶ αὐτὸς ἕν, διότι 14 καὶ ὄχι 13 εἶσαι συνδρομήτρια, ἀφοῦ εἶσαι 17 ἐτῶν.

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου, *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* [ΕΕ] τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου καὶ τὰ δύο σου βελτάρια. Ἡ δημοσίευσις τῆς καταγγελίας δὲν εἶνε ἀπαραίτητος. Ἐγὼ εἰς τ' Ἀποτελέσματα θὰ ἐξελέγξω ὅλας τὰς καταγγελίας, καὶ δι' ὅσας εὕρω ὀρθὰς θὰ κάμω τὸ χρέος μου. Αἱ προτάσεις σου ἐξακολουθοῦν.

Φίλημα τοῦ Κύματος [ΕΕΕ] διὰ τὴν τόσῳ κομψὴν καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν. Δὲν ἤθελα ὅμως νὰ την ὀφείλω εἰς τὰς προτροπὰς τῆς *Μυσταριώδους Φύσεως* καὶ ἐλπίζω ὅτι, μετὰ τὰς ἐξετάσεις τουλάχιστον, θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μου γράφῃς, διὰ νὰ πείσω ὅτι δὲν εἶχες ἀνάγκην προτροπῆς. Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Ὡραιότατα καὶ λεπτότατα ὅσα γράφεις *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* [ΕΕ], περὶ τῶν Μ. Μυστικῶν, καὶ ἂν εἶχα τόπον θὰ ἐδημοσίευα μερικὰ ἀποσπάσματα. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 213 Ἄσκησις ἔχει καλῶς. Μετὰ τὸν ἀστερίσκον εἶνε παῦλα, ἔπειτα σίγμα, κ.τ.λ.

Παντοῦ ὑπάρχουν καὶ ἀνάηποι, ἀγαπητὲ *Ζδ-Ζδ*. Ὥστε αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ σε θυμώνουν. Ἄλλως τε ἔχεις τόσα ἄλλα καλά, διὰ νὰ σ' εὐχαριστοῦν καὶ νὰ σε παρηγοροῦν. Λησμονεῖς πόσον ὑποστηρίζεται εἰς τὴν πόλιν σας τὸ περιοδικόν μας;

Κόκκινον Κρίνον [ΕΕ], συμβαίνει κάποτε νὰ μὴ προβαίνω τὸ Αἰγυπτιανόν, διότι τὸ φύλλον τυπίνεται ἀργότερα. Εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ξεσπαθώματος, εἶδες τί γράφω περὶ τῶν Εὐσήμων καὶ τῶν φωτογραφιῶν τῶν Συλλόγων, ὥστε περιττὸν νὰ τα ἐπαναλάβω.

Διατί ἡ *Γλωσσοκοπάνα* καὶ τὸ *Μικρὸ Πειραιωτάκι* ἐσωκλείουν πεντάλεπτον γραμματόσημον εἰς κάθε των Τετράδιον, ἀφοῦ ὁ κανονισμὸς τῶν Μ. Μυστικῶν ὁρίζει πάντοτε δεκάλεπτον;

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΙΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ γεωστὶ συσταθεὶς ἐν Βώλῳ Σύλλογος «Ἐλπίς» [ΕΕ], πρὸς τὸν ὁποῖον εὔχομαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν, δι' εἰσφορᾶς τῶν μελῶν του ἐνέγραψεν ὡς συνδρομητὴν μου ἕνα τῶν μαθητῶν τοῦ ἐκεῖ Γυμνασίου, ἄπορον μέν, φιλομουσότατον δέ. Τὰ συγχαρητήριά μου.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ξενιτεμένον Ναύκην* (Ι. Δ. Ψ. σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ εὔχομαι νὰ μὴ εὑρίσκῃς πάντοτε φιλαγόρους·) *Σάρον* (Μ. Τ. σοῦ συνιστῶ νὰναγνώσῃς τὸν Ὀθηγὸν διὰ νὰ συμμορφώσεις π: χ: αἱ λύσεις σου δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει διότι δὲν εἶνε γραμμέναι εἰς χάρτην τῶν Λύσεων·) *Ἰοβόλον Ὄφιν* (Δ. Σ.)

Ροδόσταυρον (Δ. Κ. χάρην τῶν Λύσεων ἔστειλα·) *Μηλιωτόπουλο* (Π. Φ. τὸ ἐννόησα ὅτι εἶναι ὁ ἄριστος τῆς τάξεώς σου, διότι ἡ ἐπιστολή σου δὲν εἶχε οὔτε ἕνα λάθος· καὶ θὰ εἶσαι πολὺ μικρός, ὑποθέτω·) *Ρομαντικὴν Τσαγγαραδιώτισσαν* (Φ. Δ. ἔστειλα·) καὶ *Ἕλληνα Ὁπλίτην* (Ι+Ω+Β. αὐτὸ ἐξέλεξα ἐκ τῶν δέκα.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Σερενάτα Σοδυμπερ* (ἰδοὺ αὐτὸ τοῦ σ'ρέσει· [ΕΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· πολὺ ἐκολακεύθη ὁ κ Φαίδων μὲ αὐτὰ ποὺ εἶπε ἡ μητέρα σου διὰ τὰ «Διηγήματά» του.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Μαγευτικὸν Δάσος* μὲ τὴν *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Λαϊδεμένην Βασιλοπούλαν*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ἡ *Ἀγροτικὴ Χάρις* μὲ τὴν *Δωρίδα Παρθένον*, *Πέταλον Ρόδου* καὶ *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* — ὁ *Ἡγεμὼν τοῦ Φωτὸς* μὲ τὴν *Ἀγροτικὴν Χάριν* — ὁ *Ἠλεκτρικὸς Σπινθὴρ* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Ἰλίου Μέλαθρον*, *Ἄνθος Ἐλπίδος*, *Χιακὴν Μαργαρίταν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ἡ *Ἠλιακὴ Ἀκτὶς* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Μικρὸν Βολιώτην*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἐνθουσιοῦ* καὶ *Ἱππότην τοῦ Πηλίου* — ἡ *Κακία* μὲ τὸν *Μαῦρον Ἀετόν*, *Ὑψιπέτην Ἀετόν*, *Παρήγορον Ἄγγελον* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ὁ *Πολικὸς Ἀστὴρ* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* καὶ *Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας* — ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὸν *Μικρὸν Βολιώτην*, *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν*, *Ποντιάδα Αὔραν* καὶ *Θεσσαλίδα Καλλιτέχνιδα* — τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὸν *Δέοντα τῆς Νεμέας*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Οὐρανοβάμονα Φαντασίαν*, *Νύμφην τῶν Τεμπῶν* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγὴν* — ὁ *Μακρολαίμης* μὲ τὴν *Φαληρικὴν Αὔραν*, *Ἀχαΐαν*, *Νυκτοκόρακα*, *Τσῖρον* καὶ *Διονυσιάδα Πηγήν* — τὸ *Ἄνθος τῆς Ἀλόης* μὲ τὴν *Κυανόλευκον Σημαίαν* — τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὸν *Αἰμοσταγῆ Χρυσοῦν*, *Χρυσῆν Πεταλούδαν*, *Σαταναῖν* καὶ *Νεαρὸν Ἠθοποιόν* — ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* μὲ τὴν *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν* — ὁ *Κόμης Ζὶλ δὲ Μιρμὼν* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* — τὸ *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Ἁρμονίαν τοῦ Κόσμου*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦς*, *Βασίλισσαν τῶν Αἰθέρων* καὶ *Πρίγκιπα τῆς Ἑπταλόφου* — ἡ *Ἁρμονία τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Γλωσσοκοπάταν*, *Νεφελώδη Ψυχὴν* καὶ *Πέταλον Ρόδου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Π. Χ. Μεγαρίτην* (ἔλληθη ἐγκαίρως·) *Ἄνθος Ἀλόης* (ποὺ ἐμάζευσεν ἕνα σωρὸ δελτάρια μὲ τὴν ἀγγελίαν ποὺ ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Διάπλασιν» καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, ὥστε εἶνε κατευχαριστημένον· ἀλλά... ἀλλὰ... νὰ μὴν εἶνε πλέον ἀπρόσεκτον!) *Μεσολογγιτάκι* (ναί, κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω μὲ τί συνείδησιν κόμνουν αὐτοὶ οἱ κύριοι τὰς καλπονοθεύσεις των· ἐλπίζω ὅμως, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν, ὅλα τὰ ἔργα εἶνε γνήσια) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην πρωτομαγιάτικην ἐπιστολήν·) *Ἐλικωνιάδα Παρθένον* ([Ε] ἡ ὁποία μόλις ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ το ἔχει ἐμπρός της καὶ τὸ καμαρόνει καί... δὲν το φορεῖ, διότι δὲν θὰ το βλέπη· μὰ δὲν πηγαίνει εἰς τὸν καθρέπτην·) *Αἰθέρα* (μὴν ἀνησυχῆς· εἶνε πολὺ κανονικαί) *Μικρὰν Βιολίστριαν* (ἐὰν ἀρέσῃ, θὰ σου γράψω· τί κομψὸν τὸ ἐπισκεπτήριον μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου!) *Κόμητα Ζὶλ-δὲ-Μιρμὼν*, *Ἐργατικὸν Μύρμηκα* ([Ε] ὁ ὁποῖος ἔχει τόσην ἀνυπομονησίαν, ὥστε θὰ ἤθελε νὰ ἦτο δυνατὸν ὅλα μου τὰ φυλλάδια νὰ ἐτυπόνοντο τὴν ἰδίαν ἡμέραν,— φαντασθῆτε!) *Θυμωμένον Κώνωπα* ([Ε] ὡραίαν ἐκδρομὴν ἔκαμες πραγματικῶς, καὶ πολὺ ὡραῖα τὴν περιγράφεις·) *Δαφνοστεφῆ* ([Ε] τί κρῖμα νὰ μὴ φωνάξῃς τὸν κ. Φαίδωνα! εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ του ἔλεγες ὡραῖα πράγματα καὶ θὰ του ἐνέπνεες ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* (ἡ ἐξήγησις τοῦ αἰνίγματος εἶνε ἁπλουστάτη: τὸ δελτάριον ἐστάλη πρὸς ἐμέ, κ' ἐγὼ ἐπέγραψα τὸνομά σου, τὸ ὁποῖον ἡ *Κυανόλευκος Σημαία* δὲν ἐγνώριζε βέβαια·) *Θεσσαλομάγνην* (βεβαίως, ἀπὸ τοὺς Βολιώτας εἶμαι κατευχαριστημένη· τὸ εἶπα πολλάκις·) *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* ([Ε] πῶς γίνεται ναυτοπούλα καὶ νὰ σε πιάνῃ ἡ θάλασσα σὰν τὸν κ. Πάτερσων; ἡ ἀπάντησίς σου ἐλήφθη·) *Ἑωθινὸν Ἀστέρα* (σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ἵδρυσιν τοιούτου Συλλόγου· δυστυχῶς, δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω ἐκτενέστερον λόγον περὶ αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ προκρούσω εἰς τὴν λογοκρισίαν ξένων Κρατῶν·) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* (ἔχει καλῶς·) *Ἰ. Κουτσαΐδην* (ἔστειλα καὶ 1—16·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (ἦλθε μετὰ τὴν ὑπόμνησιν· ἀλλὰ τὰς ὑπομνήσεις νὰ μὴ τας φοβῆσαι·) *Ἀχαΐαν* ([Ε] ἔστειλα· εὔχομαι καλὴν διαμονὴν εἰς τὴν Πρίγκηπον·) *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη* (ἔστειλα, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Ἀπόγονον τοῦ Πύρρου* (ἔστειλα· πῶς ἐπεράσατε λοιπὸν εἰς τὴν ἐκδρομήν; περιμένω ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφήν·) *Νυκτοφόλακα* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· εἶπα καὶ τῆς γιαγιᾶς ὅσα γράφεις, ἡ ὁποία σοῦ ἔδωσε τὴν εὐχήν της·) *Γαλαξίαν* (ἔστειλα· εὔχομαι νὰ πο κατορθώσῃς·) *Ἀεροναύτην* (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν σιγμὴν ἐκείνην οὔτε τρώγει οὔτε κοιμᾶται, διὰ νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος·) *Κυπριακὸν Ἀστέρα* (ἔστειλα·) *Ἀστεροέντα Οὐρανὸν* ([Ε] μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὰ τῆς ἐπισκέψεώς σου εἰς τὰ θωρηκτὰ καὶ εἶδα τὰς εἰκόνας των·) *Χαρὰν τῶν Γονέων* ([Ε] ποῦ δὲν φαντάζεσθε τὴν χαρά της, ὁσάκις λαμβάνει τετράδιά Μ. Μυστικῶν, καὶ μάλιστα καλογραμμένα καὶ ἐξυπνα·) *Ὀδησσίτην* (τὸ βλέπω κ' ἐγὼ ὅτι τὸ Π. Πνεῦμά σου δὲν εἶνε ἀντιγραμμένον· ἀλλὰ ἴδὲν εἶνε καὶ τίποτε ἔκτακτον, προσπάθησε νὰ εὕρῃς κανὲν ἐξυπνότερον·) *Ποντιάδα Αὔραν* (ναί, τὸ γαλλικὸν κείμενον φέτος εἶνε κάπως δύσκολον· ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ θὰ φανῶ ἐπιεικεστέρα εἰς τὴν κρίσιν μου·) *Ἀλιέα τοῦ Κραυσίνδωνος* (συζήτησις ἐδῶ δὲν χωρεῖ· ἡ διαφορὰ φαίνεται ἀμέσως·) *Ἔφηβον τῶν Ἀντικυθήρων* (ποῦ ἐγέλασε πολὺ μὲ τὰ «Ἐξαφνικὰ βραβεῖα»·) *Σθενελαΐδαν* ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ καὶ ὡραῖα γράφεις·) *Μικρὸν Βολιώτην* (εὖγε!) *Λήττησιν Ἡλίου*, *Μεγιστέα*, *Μενελίκ* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφήν·) *Πέτραν Σκανδάλου* κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Μαΐου* θὰ καταπήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου

Ὁ χαίρων ἐὰν λύσῃ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαιτεῖ ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

225. Δεξίγριφος.

Ἑνώσεις μίαν πρόθεσιν
Μὲ μίαν ἀντωνυμίαν,
Καὶ ῥῆμα ἀπὸ τὴν ἕνωσιν
Εὑρίσκεις μ' εὐκολίαν
Στὸ τέλος δὲ τοῦ ῥήματος
Ἁπλῶς ἓν γράμμα βάζεις
Κι' ὡς σύνολον τὸ ὄνομα
Μιᾶς θεᾶς διαβάζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος

226. Στοιχειόγριφος.

Τῆς Θεσσαλίας εἶμαι κωμόπολις ὡραία
Ἀλλ' ἂν τὴν κεφαλήν μου πετάξῃς οὐ μακρά,
Εἰς πᾶσαν εἶμαι πόλιν, κωμόπολιν ἢ κώμην,
Μεγάλην ἢ μικράν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης Λυκαυγοῦς

227. Αἴνιγμα.

Εἶμαι μυρικαστικόν,
Ἀλλὰ κι' ἀριθμητικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βρίχωνος

228. Κυβόλεξον.

1.— Ἄϋλον.
2.— Ρῆμα.
3.— Στοιχεῖον.
4.— Πρόσωπον τῆς Ἁγ. Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζω-Ζό.

229-231. Λογοπαίγνια.

1.— Ποῖος εἶνε ὁ ἀγριώτερος ποταμός;
2.— Ποία νῆσος γυρίζει;
3.— Ποίαν πόλιν φορεῖμεν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιν-Χό.

232-236. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ὕπνος, *Ἀγυιά*, *γάλα*, *πόθος*, *ἀσπίς*.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κόκκινον Κρίνον

237. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ καθὼς καὶ τὰ τρία γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὰ ὀνόματα δύο Αὐτοκρατόρων:

1, Ζῶν κατοικίδιον. 2, Ἤπειρος. 3, Μέρος τοῦ πλοίου. 4, Πατὴρ μεγάλου συγγραφέως. 5, Ἀρχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάπο νὶ Ὄπερα

238. Ἐλλιποσύμφωνον.

αια - ηη - αια

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνιάτικου Ἡλίου

239. Γρῖφος

		R					
			R	ἔτι	ἔτι	α	α
I	R	R	ἔτι				
ἀνὰ	στὰς		Ἀγι!		1000	20	
	R	R	ἔτι	ἔτι	800	α	α
		R		ἔτι		α	

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστεροῦ Αἰθρίας Νυκτός.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ἤ δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω δελτάρια μὲ τὸ ἐξωτερικόν. — Ρουμπίνα Ζορμπᾶ, Σχολὴ Εὐελπίδων, Athènes (Grèce). (Δ 59)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Jean A. Kilitzoglou; Ada-Bagar, Asie-Mineur (Turquie) (Δ, 60)

Παίω ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένων δελταρίων. — Γεωρ. Ι. Ἀναγνώστου, Alexandrie (Egypte) (Δ, 61)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. Δελτάρια πανταχόθεν. — Jean M. Arides, Poste Minet-el-Bassal, Alexandrie (Egypte) (Δ,62)

Εὐχαριστῶ τὴν *Μυροβόλον Χαραυγὴν* διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἔδειξε διὰ νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἐν Βόλῳ συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» καὶ εὔχομαι αὐτῇ καλὴν ἀντάμωσιν. — *Ἀήττητον Πήλιον*. (Δ,63)

Πρὸς τὸν *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* ἐπανελθόντα εἰς Ἀθήνας ἀπευθύνω ἐγκάρδιον χαιρετισμόν. — *Μεγιστεύς* (Δ, 64)

Τῇ φιλτάτῃ *Μυροβόλῳ Χαραυγῇ*: Μὲ τοῦ Ζεφύρου τὴν πνοὴν πρωΐας μυροβόλου Πέμπω εἰς σέ, φιλτάτη μου, χαιρετισμοὺς ἐκ Βόλου. — *Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία*. (Δ, 65)

Εὔχομαι τῇ *Μυροβόλῳ Χαραυγῇ* ταχίστην ἀντάμωσιν. — *Ἱππότης τοῦ Πηλίου*. (Δ,66)

Χαιρετῶ τὴν *Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ ὑπενθυμίζω αὐτῇ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἡμέρας εὐτυχίας, ἃς διῆλθεν ἐν Βόλῳ· εὔχομαι δὲ αὐτῇ ταχίστην ἀντάμωσιν. — *Νυκτὶ Ρομφαία* (Δ,67)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904